

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/155/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115215744
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1115215744.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobkyne: A. X., X.. XX.X.XXXX, V. L. H. XXX, XXX XX L. na S., zastúpená: JUDr. Dušan Daňový, advokát, Nám. Martin Benku 15, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody vo výške 32 334 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 5.12.2018, sp.zn. 19C/152/2015, jednomyseľne

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobkyni p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 32 334 eur titulom škody spôsobenej jej pri výkone verejnej moci (výrok I) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 písm. a/, § 2 písm. a/, § 3 ods.1 písm. a/, § 5 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 1 ods.1,2, § 2 ods.4, § 4, § 110 ods.1,2, § 173 ods.1,2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej „zákon č. 73/1998 Z.z.“) a vecne tým, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola služobným hodnotením zo dňa 5.3.2010 vyhodnotená ako nespôsobilá vykonávať zastávanú funkciu a spôsobilá vykonávať inú menej zodpovednú funkciu. V dôsledku toho bola personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Bratislave zo dňa 20.4.2010 č. 158 preložená dňom 21.4.2010 do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom na funkciu strážny oddelenia ochrany a obrany zo služobným príjmom 1 030 eur. Rozhodnutím Generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže zo dňa 30.6.2010, č.: D. B.-X-XX-X-/-.-XXXX bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Bratislave zo dňa 20.4.2010 č. 158. Rozhodnutie generálnej riaditeľky bolo Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.1.2012, sp. zn. 3S 211/2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.3.2013, sp. zn. 3Sžo 17/2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Následne z dôvodu zrušenia citovaného služobného hodnotenia žalobkyňa požiadala o preradenie na pôvodnú funkciu, ktorej žiadosti vyhovené nebolo a žalobkyňa následne požiadala o ukončenie služobného pomeru. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia a zaradenia na novú funkciu jej bola spôsobená skutočná škoda spočívajúca v nákladoch na prenájom jednoizbového bytu v G. X. Y.Á. vo výške 1 040 eur, v cestovných nákladoch

a nákladoch spojených so sťahovaním vo výške 100 eur, s návštevou rodiny 400 eur a z nákladov na zariadenie 794 eur, spolu 2 334 eur. V žalobe žiadala aj náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu, keď preloženie malo na žalobkyňu a aj jej celú rodinu katastrofálny dopad. V dôsledku nezákonného rozhodnutia musela opustiť trvalé bydlisko a rodinu, pričom voľný čas bola nútená tráviť cestovaním. V žalobe tvrdila, že v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím utrpela psychickú ujmu, ujmu na kvalite rodinného života a v produktívnom veku 43 rokov stratila možnosť profesného a s tým spojeného platového rastu. Nemajetkovú ujmu žalobkyňa ohodnotila na sumu 30 000 eur. Vzhľadom na to, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky jej listom zo dňa 24.2.2015 oznámilo, že jej nároky neuspokojí, bola nútená podať žalobu na súd.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia konštatoval spornosť právneho posúdenia veci a aj existencia tvrdenej majetkovej a nemajetkovej ujmy. Uviedol, že z Ústavu na výkon väzby v Bratislave zo dňa 5.10.2017 č.: Ú.-XXX-X/XX-XXXX vyplynulo, že nové služobné hodnotenie vyhotovené nebolo vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Bratislave č. XXX zo dňa 13.5.2011 dňom 30.6.2011 uvoľnená zo služobného pomeru. Žalobkyňa za nezákonné rozhodnutie označila služobné hodnotenie, v dôsledku ktorého bol vydaný personálny rozkaz, na ktorého základe bola preložená do G. X. Y., čím jej mala byť spôsobená tvrdená škoda, ktorú si uplatňovala od štátu titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

4. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia nestotožnil s argumentáciou žalobkyne. Uviedol, že služobné hodnotenie samo o sebe nezakladá a nemení práva a povinnosti policajta - žalobkyne (uvádza aj krajský súd vo svojom rozhodnutí), ale je len podkladom pre rozhodovanie vo veciach jeho služobného pomeru (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Sž 3/99). Má deklaratórny charakter. Zdôraznil, že k otázke povahy štátnej služby sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 20 apríla 2016, sp. zn. I. ÚS 248/2016, v ktorom sa stotožnil s argumentáciou, že predmetom úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. nie je zodpovednosť za škodu, ktorá vznikne z pracovnoprávných vzťahov, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ. Z argumentácie vyplýva, že vychádzajúc zo širších súvislostí medzi štátnym orgánom zamestnávateľom a štátnym zamestnancom nejde o vzťah nadriadenosti (štátneho orgánu zamestnávateľa) a podriadenosti (štátneho zamestnanca). Vznik štátnozamestnaneckého pomeru nie je dôsledkom naoktrojovania vôle štátneho orgánu - zamestnávateľa štátnemu zamestnancovi, ale je výsledkom ich konsenzu, pričom pri tvorbe tohto konsenzu vystupujú ako rovnocenné subjekty. Rozhodnutie o vymenovaní štátneho zamestnanca do štátnozamestnaneckého pomeru teda nie je dôsledkom realizácie nadriadeného postavenia štátneho orgánu - zamestnávateľa voči štátnemu zamestnancovi, teda nie je realizáciou výkonu verejnej moci, ale je len zákonom predpísanou formou vzniku štátnozamestnaneckého (teda konkrétneho individuálneho) vzťahu. Táto argumentácia sa týka i eventuálnych zmien obsahu štátnozamestnaneckého pomeru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že orgán verejnej moci, ktorý vydal rozhodnutia vo veci štátnozamestnaneckého pomeru nevystupoval vo vzťahu k žalobkyňi ako orgán verejnej moci, resp. v postavení orgánu verejnej moci, ale pri vydávaní predmetných rozhodnutí realizoval v zákonom predpísanej forme oprávnenia, vyplývajúce z právnej úpravy štátnozamestnaneckého (teda konkrétneho individuálneho) vzťahu, kde medzi štátnym orgánom verejnej moci ako zamestnávateľom a žalobkyňou ako štátnym zamestnancom nešlo o vzťah nadriadenosti. V rozhodnutí uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky v označenom rozhodnutí podporne poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1010/2000 z 8. februára 2001, v ktorom vyslovil, že predmetom úpravy zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnej dobe nahradeného zákonom č. 514/2003 Z.z.) nie je zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných (služobnoprávných) vzťahov, ale zodpovednosť za škodu, spôsobenú pri výkone štátnej moci nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej štátnej moci, pre uplatňovanie ktorej je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti subjektov zúčastnených týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa uvedeného zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovnoprávných (služobnoprávných) vzťahov. V rozhodnutí napokon poukázal na právny záver rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 182/2011 z 28. marca 2012, v ktorom tento súd vyslovil, že nároky štátneho zamestnanca „nedávajú priestor pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z.“. Súd prvej inštancie na základe uvedeného uviedol, že uvedené závery sú plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec, keďže Ústavný súd SR v označenom konaní posudzoval spor vo svojej podstate totožný s rozdielom, že služobný pomer v predmetnej veci bol upravený zákonom č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a skutočnosť, že štátna služba príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže je upravená osobitným

predpisom (zákonom č. 73/1998 Z.z.) nemá žiadny vplyv na vecnú argumentáciu uvedených rozhodnutí. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že na prejednávany spor nie je možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a v prejednávanej veci nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného subjektu - Slovenskej republiky. Keďže žalobkyňou označené nezákonné rozhodnutie nie je nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci predpokladaným v § 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., žalobu bez ďalšieho ako nedôvodnú zamietol.

5. V odôvodnení rozhodnutia napokon poukázal na to, že sa čiastočne stotožnil aj s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala vznik a výšku škody. Časť tvrdenej škody nepreukázala vôbec (náklady na sťahovanie a návštevu rodiny), ani neuviedla čo bolo podkladom určenia výšky týchto nákladov/škody. Škodu vo všeobecnosti možno chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Náhrada škody má kompenzačný charakter, jej účelom nie je obohatenie, resp. majetkový prospech (oproti stavu pred vznikom škody). Vzhľadom na (trvalú) povahu žalobkyňou zakúpených vecí, ktoré zostali v jej majetkovej sfére vyslovil názor, že ich nákupná cena nepredstavuje majetkovú škodu ako tvrdí žalobkyňa. Vynaloženie prostriedkov na nájom žalobkyňa rovnako nepreukázala, ani samotnú dĺžku trvania nájmu. Pokiaľ žalobkyňa v priebehu konania poukazovala aj na ušlý zárobok, tento si žalobou neuplatnila a ani nepreukazovala.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods.1,2 , čl. 17 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) s prihliadnutím k tomu, že žalovaná v konaní výslovne uviedla, že si nárok na náhradu trov konania neuplatňuje.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila dôvodmi uvedenými v § 365 ods.1 písm. f/, h/ C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nepravým skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľky rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa obsahové náležitosti § 220 ods.2C.s.p., jeho odôvodnenie je nepresvedčivé, vyhodnotenie dôkazov postráda miestami prvky logiky a súd prvej inštancie dospel k skutkovým záverom, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývajú. Žalobkyňa bola od 1.1.1996 v služobnom pomere ako príslušníčka Zväzu väzenskej a justičnej stráže, dňom 2.3.2009 bola zaradená na funkciu odborného referenta zamestnávania, výroby a odbytu Ústavu na výkon väzby Bratislava, služobným hodnotením zo dňa 5.3.2010 bola vyhodnotená ako nespôsobilá vykonávať zastávanú funkciu a spôsobilá vykonávať menej dôležitú funkciu, v dôsledku čoho bola personálnym rozkazom preložená a bola zaradená na ďalší výkon služby dňa 21.4.2010 do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom na funkciu strážny oddelenia ochrany a obrany. Proti služobnému hodnoteniu podala odvolanie, ktoré bolo rozhodnutím Generálnej riaditeľky Zboru väzenskej a justičnej stráže č.: D. -X-X-X/XX-XXXX zo dňa 19.4.2010 zamietnuté, následne však bolo rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.1.2012, sp. zn. 3S 211/2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.3.2013, sp.zn. 3 Sžo 17/2012 zrušené a vrátené na ďalšie konanie. K skončeniu služobného pomeru síce došlo na jej žiadosť, avšak odchádzala z neho z nižšej funkcie a nižším služobným príjmom, čím je daná priama príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím. Pokiaľ ide o kritériá na určenie, či subjekt koná ako orgán verejnej moci, odvolateľka poukázala na uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej republiky zo dňa 9.6.1992, sp.zn. I. ÚS 191/92, § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Ustanovenie § 110 ods.1,2 zákona č. 73/1998 Z.z. v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie citoval nadbytočne z dôvodu, že v čase kedy bolo zrušené rozhodnutie Generálnej riaditeľky ZVJS č. D. -X-X-X/XX-XXXX zo dňa 19.4.2010, bola v „civilé“. Odvolateľka napokon konštatovala, že odôvodnenie rozhodnutia obsiahnuté v bode 25 je absolútne irelevantné, keďže zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu a právne vzťahy súvisiace so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania podaného žalobkyňou (§ 379, § 380 ods. 1, 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

10. Ako prvoradá konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať, aj keď tieto neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

11. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Na základe uvedeného využíva možnosť sa v tomto rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods.2,3 C.s.p.) a osobite sa vypořiadava len s dôvodmi, ktoré žalobkyňa uviedla v podanom odvolaní.

12. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, námietky žalobkyne o nedostatku riadneho odôvodnenia, ktoré je „nepresvedčivé, vyhodnotenie dôkazov postráda miestami prvky logiky a súd prvej inštancie dospel k skutkovým záverom, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývajú“, odvolací súd posúdil ako nedôvodné. Konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia uvedeným požiadavkám vyhovuje, keď je z neho možné zistiť, ktoré skutočnosti súd prvej inštancie považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, odôvodnenie rozsudku je dostatočné a nie je ho možné považovať za arbitrárne či nepreskúmateľné.

13. K žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo

ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody vzniknutej žalobkyni v dôsledku nezákonného rozhodnutia (služobného hodnotenia zo dňa 5.3.2010 a následne vydaného personálneho rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Bratislave zo dňa 20.4.2010 č. XXX) vzal do úvahy skutočnosti majúce pre rozhodnutie podstatný význam, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré takéto rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 zákona č. 99/1963 Zb. v znení účinnom do 30.6.2016, resp. z ustanovení druhého dielu zákona č. 160/2015 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2016 alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

14. K námietke odvolateľky, že rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

15. Pokiaľ ide o právny záver prijatý súdom prvej inštancie o tom, že v danej veci, ktorej predmetom je nárok na náhradu škody uplatnený žalobkyňou podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nie je predmetom úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných, resp. služobnoprávných vzťahov, tento odvolacie námietky žalobkyne uvedené v časti IV. odvolania nie sú spôsobilé zvrátiť. Odvolací súd vo vzťahu k nim plne odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedené v ods. 24 až 27 a konštatuje, že v danom prípade sa nejedná o zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy pri výkone zvrchovanej verejnej moci, na ktorý by bolo možné použiť ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.. Zhoduje sa i s úvahou súdu prvej inštancie v tom, že v danej veci, ktorej predmetom je nárok na náhradu škody vzniknutý príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže v priebehu trvania štátnej služby, nie je v nadväznosti na v rozhodnutí citované ustanovenia zákona č. 73/1998 Z.z. daná pasívna vecná legitímácia žalovanej.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane závislého výroku o trovách konania nenapadnutého odvolacími dôvodmi), podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).